

AIBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲	P. Dulfu
G. Coșbuc	∣	V. S. Moga
G-I P.V. Năsturel	∣	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	∣	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼	C. C. Pop. Tașcă.

A. Gruber
BUC.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesses și comestice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

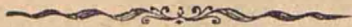
Articole pentru menajiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndeplătându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucuri și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetrice și Chirurgiei, Optice și Dentistice, ca : vată și tifloane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberone, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, termometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 8

„ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Ordinul I. P. S. Mitropolit Primat către protoierei. — Cuvântarea d-lui I. Kalinderu, președintele Academiei, la deschiderea sesiunii generale în ziua de 20 Martie 1907. — Circulara P. S. Episcop al Buzăului către preoții. — Serbarea băncii populare „General Angelescu”. — Catedrala din Constanța. — *Sofia Nădejde*, Plăcerea nu e pururi sfetnic bun. — *V. S. Moga*, Sindicatele agricole. — Informațiuni. — Sfântul Mormânt. — Cronica săptămânii. — Panteonul. — *Gh. Manolescu-Vâlcea*, Intrebuințarea cartofului. — *S. Teodorescu-Kirileanu*, Regele Carol I și sătenii.

Varietăți: Curentul Gulfstream.

Sfaturi practice: Cum se vindecă răia câinilor. — Apă cu zahar. — Pentru mușcătura de năpărcă.

Pagina glumeață: Credeam că sunt găște. — Cal Curagios. — Nu-i e bine vacii. — Neam de neamul meu.

Ilustrațiuni: Catedrala din Galați. — Berthelot. — Panteonul din Paris.

Muzică: Mărgărit, cântec popular.

I. P. S. Mitropolitul Primat al României a dat tuturor protoiereilor din Eparhia Sf. Mitropoliei a Ungro-Vlahiei, următorul ordin telegrafic:

Trecem prin cumplite vremuri. Țara, îngrozită de evenimentele ce se petrec, chiamă mila lui Dumnezeu asupra ei.

De la milostivul Părinte Ceresc cerând îndurare, vă invit ca, pe calea cea mai urgentă posibilă, telefonică sau telegrafică, să puneți în vedere preoților să facă rugăciuni în timpul zilei și privigheri în biserică ca să înceteze urgia Dumnezeiască și calamitățile din țară.

Preoții, în genuchi, să roage milostivirea cerească pentru siguranța țării, sfătuind și pe locuitori la liniște.

† IOSIF, Mitropolit Primat al României.

Cuvântarea d-lui I. Kalinderu, președintele Academiei Române. la deschiderea sesiunii generale în ziua de 20 Martie 1907.

Onorați Colegi,

În ședința dela 23 Martie 1904, ați binevoit a-mi face cinstea să mă alegeți președinte al Academiei.

Hotărît, la început, să declin răspunderea ce-mi impunea generositatea Domniilor Voastre, din cauza multor sarcini ce apă-sau asupra mea, am primit totuși, asigurându-vă că voi pune toată dragostea și toată căldura, pentru a fi vrednic de încrederea ce-mi arătați.

Știam cât este de grea această misiune, dar eram încredințat că-mi va fi ușurată tot de Domniile-Voastre, printr'un concurs unanim și cu atât mai eficace, cu cât se întemeie pe o armonie mai desăvârșită între noi.

Primind dar presidenția în această speranță, sunt fericit că vă pot exprima astăzi mulțumirile mele călduroase pentru sprijinul ce mi-ați dat, grație căruia s'a putut introduce unele schimbări spre mai bine în viața și funcționarea instituțiunii noastre.

În sesiunea de acum se împlinesc trei ani d'atunci, și urmează să alegem un nou președinte, potrivit statutelor care prevăd la art. 15, că un un membru nu poate fi reales pentru această demnitate mai mult de trei ani consecutivi.

Înainte de a procede la lucrări, dați-mi voe, Onorați Colegi, să v'arăt chestiunile care ne-au preocupat mai mult în acest interval de timp.

Întâiu, am căutat să înmulțim ședințele publice în care luăm contact cu lumea de afară; tot așa publicațiunile cari alcătuiesc partea cea mai însemnată a activității Academiei.

Întru cât am isbutit se se vede din Anale, care înregistrează în anul prim și al doilea un număr destul de mare de ședințe publice. În urmă ele s'au împușinat, scăzând mai ales comunicările colegilor noștri corespondenți, cari sunt mai aproape de noi și pot colabora într'o măsură mai mare la atingerea scopului Academiei: Cultura limbei române, a istoriei naționale, a științelor și a frumoaselor arte.

De altă parte nu toți colegii noștri ne-au transmis textul comunicărilor. Unii ne-au dat numai rezumate, de multe ori foarte scurte, așa cum sunt publicate în «Monitorul Oficial.»

La unele din ședințe, puține la număr, și mai cu seamă la cele publice, au asistat și câțiva din colegii dela Iași, în urma măsurii ce se luase de a li se înlesni venirea la București.

Am propus această înlesnire, atât în dorința de a ne vedea mai des și a ne chibzui asupra diferitelor chestiuni, cât și pentru a se putea lucra cât mai mult în secțiuni.

În interesul Academiei, să sperăm că această participare va fi pe viitor cât mai vie. Fac asemenea urări și pentru participarea în număr mare a colegilor noștri onorari și corespondenți. În acest scop s'a luat chiar dispoziția de a-i invita la toate ședințele publice prin adrese personale.

În aceiaș dorință de a se desvoltă autoritatea morală a insti-

tuțiunii noastre, ziceam acum doi ani, că ar fi bine ca persoanele străine de Academie, să poată nu numai să publice lucrări în Anale, ci să facă și cetiri în ședințele publice. Mai ziceam că în acest chip s'ar înlezni multor tineri savanți prilejul de a se face cunoscuți și mai cu seamă de a se devota studiilor lor, iar Academia ar putea să-i aprecieze mai bine în vederea alegerii de membri. Regulamentul s'a modificat în acest sens, dar cu regret n'am avut până acum asemenea cetiri.

S'a mai schimbat regulamentul în privința împărțirii și acordării premiilor, care chiar în această sesiune se vor decerne după noile dispozițiuni. Această prefacere ni s'a părut mai grabnică, pentru a putea da secțiunilor o autonomie care să ofere deplină garanție tuturor scrierilor.

Am fi dorit să mai introducem o modificare, de natură a ne permite să dăm nu numai premii și burse, ci și ajutoare pentru studii și diferite cercetări speciale, începute de persoane competente, dar cari nu pot fi isprăvite din lipsă de mijloace. Aceasta nu s'a putut face, fiindcă mai toate fondurile au o destinațiune anumită, dela care nu ne putem abate, căci ar însemna să călcăm voința generoșilor testatori. Avem însă fondul fericitului Adamachi, al cărui testament mi se pare că nu se opune la o astfel de schimbare, în ce privește științele. Ar fi de dorit ca comisiunea acestui fond, care urmă să se ocupe de această modificare în anul trecut, s'o examineze și s'o supună în sesiunea de față plenului spre deliberare.

A mai fost vorba de tipărirea într'o limbă străină, în cea franceză, a unui rezumat al lucrărilor Academiei, fie într'un buletin special, fie în broșuri. Fiindcă nu s'a putut găsi fondurile necesare pentru scoaterea unui buletin regulat, ne-am mărginit la publicarea rapoartelor d-lui secretar general, care a îngăduit străinilor să cunoască activitatea noastră. Mulți, din cei cărora s'au trimis, au răspuns de primire, apreciind, în oarecare cunoștință de cauză, ființa și lucrările Academiei noastre. Asemenea s'au publicat în unele reviste și ziare streine, dări de seamă și articole de informațiuni. «Journal des Savants» din Paris spune chiar că datorează informațiunile sale acestor rapoarte.

Să sperăm că vom putea publică în curând un buletin regulat, căci Academia numără ca membrii onorari și corespondenți mulți bărbați eminenți cari nu ne cunosc limba, dar față de care avem nu numai datoria, ci și interesul de a-i ține în curent cu activitatea noastră.

Alte instituțiuni și societăți de științe au astfel de buletine. De exemplu la noi Societatea de Științe din București și Universitatea din Iași. Despre cea dintâiu am vorbit acum doi ani, iar în Analele celei din urmă se publică, în franțuzește, nu numai lucrări ale profesorilor Facultății de științe, ci și a celor cari au trecut printr'însa. Insemnătatea lor a făcut ca buletinul să fie prețuit în străinătate și chiar să se ceară, de reviste speciale, voia de a reproduce unele articole.

Îmi permit asemenea a aminti dorința ce-am avut cu toții, ca biblioteca să fie deschisă și seara, spre a fi cercetată de cât mai mulți. Dela trecerea bibliotecii statului la Academie, biblioteca noastră a rămas singură în București la dispoziția publicului, fără deosebire. Atât înainte cât și după fuziune, s'a făcut totul pentru păstrarea cărților în bune condițiuni și pentru mulțu-

mirea cetitorilor. Din nenorocire nu s'a putut deschide și seara, de oarece, după cum am constatat cu mâhnire, localul, cu sistemul lui de luminat și încălzit, nu prezintă destule garanții de siguranță; iar pentru mărirea construcției, sau pentru clădirea altei noi, ne-am lovit de aceeași greutate: lipsa de fonduri.

În discursul dela deschiderea sesiunii din anul trecut gândindu-mă la locul întins din jurul Academiei, dedeam expresiune urărei ca între multe opere care vor aminti jubileul de 40 ani de fericită Domnie a M. S. Regelui, să fie și un măreț edificiu, ridicat de stat, pentru biblioteca noastră. N'am avut fericirea să vedem împlinită această dorință, dar să nădăjduim că față cu trebuința ce se simte tot mai mult, și când împrejurările vor permite, înaltul guvern se va gândi la realizarea ei.

Să mai sperăm că d-l Ministru al Instrucțiunii Publice și Cultelor, va binevoi să revină asupra subvenției ce ne-a dat pentru «Publicațiunile Hurmuzachi», care la început în 1899, eră de 33.000 de lei, iar de atunci a fost scăzută la 10.000 de lei, mai puțin de a treia parte. Suma fiind mică, cu regret am fost siliți să restrângem publicațiunea, deși documentele sunt adunate și stau gata de tipar.

Tot în acest răstimp am propus o lucrare despre starea actuală a Românilor din Macedonia, studiată din toate punctele de vedere. În schița de program ce mi-am permis a ceti anul trecut, când am oferit suma de 4.000 de lei în acest scop, ziceam că lucrarea va trebui să cuprindă și istoricul lor în secolul al 19-lea, cum și o antologie a scriitorilor streini, care s'au ocupat de dânșii. Am adăogat că rămâne Academiei, să delege un cunoscător și să întocmească programul definitiv, după care să urmeze. Până acum nu s'a putut face programul și nu s'a prezentat nici o propunere, dar cred că nu va întârziă, și sper că acest studiu, va aduce totdeodată, multe lumini privitoare la formarea limbei și la istoria neamului românesc. Nădăjduesc asemenea că Academia se va ocupa de această chestiune, și va chibzuî și asupra altor mijloace, pentru aducerea ei la îndeplinire cât mai curând.

S'a lucrat cu sârguință la Dicționarul Limbei Române. Comisiunea vă va prezenta o fasciculă definitivă, și a avut grija ca întocmirea dicționarului să fie cât de întregă, cu un număr de citațiuni bine alese, însă limitat, după dorința M. S. Regelui care așteaptă cu nerăbdare, ca această lucrare să fie pusă cât mai neîntârziat în mâna tuturor.

În ce privește ortografia Academiei, am făcut tot ce-am putut pentru adoptarea ei de către cărturari. Astfel am obținut dela Ministerul de Culte partea de căpetenie, adică introducerea ei obligatorie în școli, iar frații de peste hotare, etimologiști pronunțați, s'au grăbit a o primi și a o răspândi. Am interveșit și la celelalte autorități de aici, la ziare, la reviste și mai toți au pus-o în aplicare, unii cu oarecare schimbări, afară de «Monitorul Oficial» deși am mijlocit în mai multe rânduri.

Am de asemenea plăcerea a vă comunica, că colecțiunea noastră de documente s'a îmbogățit mult în vremea din urmă. Pe lângă cele primite în dar, s'au procurat din țară un număr foarte însemnat de acte, între care hârtii particulare, autografe, diferite scrisori, tipărituri, acte publice oficiale originale, de netă-

găduită valoare pentru Istoria Renașterii României, în deosebi pentru epoca dinnainte de 11 Februarie 1866.

Împreună cu d-l Sturdza și cu d-l Bianu, colegul nostru, am fost la Constantinopole, unde am cumpărat o colecțiune de documente, tot privitoare la studiul Istoriei noastre naționale. Acestea se raportă la trecutul nostru dintre anii 1371 până la 1865 și sunt: multe berate, scrisori de-ale Domnilor, poeme, discursuri, inscripțiuni pe morminte, rapoarte de-ale comisarilor trimiși în principate, acte relative la navigațiune, la comerț, la veniturile și cheltuelile țării. În sfârșit, un material pentru Istoria noastră, prețios numai din punct de vedere politic, ci și economic și cultural. Cercetarea mentalității și a relațiilor economice cu celelalte popoare, e de mare însemnătate, căci în lipsa unor scrieri speciale ele ne arată firea străbunilor noștri, și ne explică multe întâmplări și fapte din Istoria noastră.

În ce privește bunurile Academiei, Delegațiunea a făcut, Onorați Colegi, tot ce a putut pentru îmbunătățirea lor, în marginele posibilității. Astfel: s'a ridicat în plan pădurea Roșiori și Perișor dela Țigănești, care s'a dat de curând în exploatare; s'au înființat numeroase pepiniere și s'au făcut mai multe plantațiuni, în poeni și mai ales pe hotarele pădurilor, care s'au fixat prin șanțuri. S'a făcut o moară cu turbină pe moșia Măgurele Oteteleșeanu; s'au construit și reparat case de administrație, cantone silvice, magazii, pătule și alte ecarete.

Asemenea s'a măsurat moșia dela Măgurele-Oteteleșeanu și s'a arendat locuitorilor în parcele. S'a studiat de-aproape starea economică a sătenilor de pe celelalte moșii, în vederea unei arendări care să ocrotească munca locuitorilor. În baza acestor studii, am prevăzut apoi, ca arendașii să fie obligați a da sătenilor un sfert din moșie ca pământ de arătură și islaz, în apropierea satului. Flata să se facă în bani, iar pentru cei cari nu vor putea, s'a hotărât câtă și ce fel de muncă să facă de fiecare ectar. Pentru muncile executate în plus am stabilit acelaș preț care nu va putea fi scăzut în nici un caz, cum nu va putea scumpi nici pământul ce va da peste suprafața de un sfert din moșie. Am mai pus condițiune arendașului să oblige pe locuitori a cultivă cânepă, în plante de nutreț, leguminoase, cartofi, cum și să gunoiască locurile și să observe cu stricteță alternarea în culturi.

Ca măsură moralizătoare i-am cerut să nu învoiască pe sătenii care trăesc în concubinagiu.

Până acum nu s'a arendat nici o moșie în aceste condițiuni, de oarece contractele sunt încă în vigoare.

Se vor pune însă foarte curând în aplicare dacă nu va fi cu puțință să căutăm moșiile în regie, sau să le dăm d'a dreptul la locuitori.

Am fost îndemnați la această îngrădire de interesul ce trebuie să poarte sătenilor Academia, care e și națională, cum și de urcarea arenzilor. În timpul din urmă acestea au crescut peste măsură și ne-au dat de gândit, căci scumpirea lor nu eră tocmai îndreptățită de o îmbunătățire a cultivei pământului, care să permită o creștere proporțională a producțiunei, nici de introducerea unor noi venite accesorii.

De altcum, suntem în drept a reglementa raporturile economice dintre arendaș și muncitorii locali, precum e drept să intervină și Statul în transacțiunile dintre cetățeni, când acestea ating în-

teresele lui, sau când tind la asuprirea celor slabi. Mai pe sus de libertatea transacțiilor, care e un drept, isvorit din Codul civil, este, Onorați Colegi, dreptul sfânt al egalității, al existenței fiecăruia ca om, fără care nu se poate închipui nimic durabil.

Am luat măsurile ce am arătat, fără a atinge însă interesele proprietății, care e tot atâta de trebuincioasă. În timpul de față evoluțiunea universală tinde tot atât de mult la îmbunătățirea traiului clasei muncitoare, ca și la întărirea ideii proprietății.

Protecțiunea muncii s'a răfăcut în Statele de Apus. Acolo s'au ocupat întâiu de lucrătorii industriali, fiind cei mai numeroși, dar de curând se studiază aplicarea ei și la muncitorii agricoli. O asemenea intervenire din partea statului, pentru stărpirea abuzurilor și regularea regimului muncii, s'a făcut și la noi, în măsură mai mică, în ce privește lucrătorii din fabrici și ateliere. Aceeaș solicitudine o merită de sigur muncitorii noștri agricoli, cari sunt în număr covârșitor, mai cu seamă că suferă mult și de lipsă de cultură.

În ultimele decenii s'a făcut, ce e drept, mult pentru luminarea lor, dar suntem departe de acel minim de cultură, care e indispensabil oricărei bune stări și progres! De aceea Academia, pe lângă condițiunile de care am vorbit, s'a ocupat de instrucțiunea și moralizarea locuitorilor de pe moșiile sale. A reparat și înfrumusețat bisericile din Măgurele, Olteni, Călmățui, Oteteleşu, și a contribuit la dezvoltarea lor cu material și cărți didactice.

Am fost adânc mâhnit că cu toată această grijă, Academia deși n'a suferit decât perderi mici, n'a fost scutită de o mișcare între locuitori. Instigați fără îndoială de alții, s'au dedat la devastări, ca la Olteni, unde au jefuit conacul arzând și distrugând mobilierul și bătând crunt pe arendaș și administratorul său; la Călmățui, unde a fost asemenea o mică răsvrătire.

Academia a mai dat tot concursul său preoților și învățătorilor, care sunt cei mai în măsură să lucreze la luminarea țaranilor noștri. E de datoria noastră să le stăm într'ajutor și să le dăm toate mijloacele pentru a-și împlini chemarea, căci trăind între săteni, dânsii sunt sfătuitoarii lor cei mai de aproape. Dela poveștile ce le vor da, atârnă în parte isbânda spre binele țarei și al neamului întreg. Fiind apoi mai toți oameni tineri, eșiți din școli cu cunoștințe îndestulătoare — cum ziceam în cuvântarea ce am rostit anul trecut la congresul corpului didactic — înțeleg că nu trebuie deșteptate în popor închipuiri primejdioase, speranțe ce nu se vor împlini, dar care pot ajunge să-î îndrepte pe căi greșite.

Lumină dar, cât de multă lumină poporului, spre a ști cum să trăiască și să folosească puterea și darul ce-i a dat natura. Lumină, căci mai pe sus de robia banului și a pământului lumea suferă de robia neștiinței, și numai lumina poate îmbunătăți și păstră cu adevărat bună starea omului.

Pentru personalul Academiei, am propus înființarea unei case de pensuni și chiar se fac rețineri de trei ani. S'a întocmit și un regulament, care urmează să-l luăm în deliberare în această sesiune, spre a se putea pune în aplicare.

Au mai fost și alte lucrări, despre care d-l Secretar General va face obișnuitul raport.

Înainte de a sfârși mai îngăduiți, Onorați Colegi, a vă comunică că la recepțiunea dela Palat, cu ocazia jubileului, Academia

a fost primită luând parte toți membrii ei. Mândri de o Domnie atât de îndelungată, cum n'a avut țara de multă vreme, am serbat această aniversare și printr'o ședință solemnă, în ziua de 12 Maiu 1906.

În totdeauna Academia a luat parte vie la tot ce privește Dinastia, Țara și Neamul nostru. Ea a fost din tot sufletul alături de națiune, când M. S. Regele, Înaltul ei Protector, a avut să îndure pierderi în Augusta Sa Familie și când a fost suferind.

Acum e adânc mâhnită de năpasta ce s'a abătut asupra țării prin mișcarea dela sate.

Dea Domnul că această dureroasă încercare să treacă curând și urmările ei, cari vor fi destul de grele, să fie șterse cât mai repede printr'o muncă încordată și unită a tuturor.

Dea Domnul ca țara să iasă regenerată, întinerită, din această sângeroasă frământare între fiii ei, pentru binele tuturor Românilor.

DIONISIE

Din mila lui Dumnezeu Episcop al Eparhiei Buzău.

Cucernicilor Preoți.

(Pace Vouă)
(Ioan XX. 19).

Focul cel mai mistuitor, al puterilor unei națiuni nu este decât turburarea și unde este ea, nu este liniște, nu este pace, și bunul mers al trebilor poporului se zădărnicește. Pentru aceasta ca sătenii să poată propăși spre tot lucrul bun, trebuie să trăiască, între dânșii, într'o strânsă legătură de dragoste creștinească și iubire de patrie, ca să poată corespunde chemării lor de creștini adevărați și buni cetățeni. Numai în această stare sătenii își vor putea îndeplini datoriile către Dumnezeu, către sine, către ceilalți oameni, către Patrie și către aproapele, care este orice om din lume.

Cu adâncă mâhnire însă vedem că tocmai aceste datorii să sdruncină și se slăbesc, pentru că au început turburări, răsvărtiri, jafuri și desordine împotriva și nenorocirea patriei și a fraților noștri creștini, cari prin îndemnul văzuților și nevăzuților vrășmași, pun în primejdie starea morală și materială a Țării, abătând-o dela bunul ei mers.

Trist lucru este și de jolit, când creștinii să aruncă în asemenea cai rătăcite, care îi depărtează dela datoriile ce trebuie să le îndeplinească și, mai trist este că creștinii n'au scrisă pe lespezile inimilor lor, zicerea Mântuitorului: «*Pace Vouă*». Aceste două cuvinte «*Pace Vouă*», ne învață că lucrul cel dintâiu al prezenței Mântuitorului, în sufletele noastre, este restituirea păcei și încetarea turburărilor. Da! Fiindcă pacea dată de Mântuitorul este un dar atât de prețios, că numai Cucerniciile Voastre, Voi Preoții, cari sunteți păzitorii și îngerii păcei între fiii sufle-

tești și ca următori ai sfinților Apostoli, sunteți datori să propoveduiți în tot timpul și în tot locul pacea și liniștea în cu-prinsul parohiilor Cucerniciilor Voastre, arătându-le, cu râvnă și cu dorul adevărat de Patrie, că nimic nu este mai de prețuit decât pacea și nimic nu este mai folositor decât liniștea, pentru binele și fericirea Patriei.

Toți trebuie să căutăm pacea și liniștea, chiar cu aceia care ne fac rău, după pilda dată de însuș Mântuitorul lumii. Datori sunteți voi Cucernicilor Preoți, a deslega și a împăca toate neînțelegerile ce se ivesc între fiii voștrii sufletești desrădăcî-nând chiar și zizaniile, când s'ar ivi între dânsii.

Aduceți-vă aminte, Cucernici Preoți, că și sfântul Apostol Pavel tot pace poruncește zicând: *«Alergați cu toții la pace și la sfințenie, fără de care niminea nu va vedeă pe Dumnezeu»*. Și sf. Ion Gură de Aur iarăși zice: *«Multe sunt, câte caracterizează Cristianismul, dar mai mare decât toată dragostea între voi și pacea»*.

Dragostea și pacea, să propoveduiți, Cucernicilor Preoți, fiilor voștri sufletești, ca să dovediți că sunteți vrednici următori ai sf. Apostoli și că vă dați seama de înalta chemare ce aveți în Biserica Domnului, în care vă rugați zilnic pentru pacea și liniștea fiilor Voștri sufletești și a Patriei, care dacă a progresat cu pași repezi, se datorește numai păcei și liniștei menținute prin înalta înțelepciune și prevedere a M. S. Regelui Carol I al Românilor, cel Mare, care în timp de 40 de ani și-au închinat toată puterea de muncă numai și numai ca Patria Sa Română, să fie fericită, tare în lăuntru și respectată în afară.

Cu drept cuvânt, că dacă ne-am uită în urmă cu 40 de ani, am vedeă cu ochii minței, ce am fost și ce suntem și n'am zice decât cu proorocul David: *«Doamne, cât este de multă mulțimea bunătăței Tale, care ai ascuns-o celor ce se tem de Tine»*. Da! Da! Că numai Provedința ne-a dăruit nouă pe Carol cel Mare, care a născut o Românie, și care pe câmpia Plevnei dormea în mijlocul trupelor pe câmpul de luptă, ca să scape pe iubitul său popor de vasalitate.

Să nu uităm. Cucernicilor Preoți, și de jertfele mari ce a făcut și face acest Domn și Rege Carol cel Mare al Românilor pentru România, pe care trebuie să o păstrăm cu atâta râvnă și patriotism, în cât să ne jertfim până și viața, ca să aducem la cunoștința adevărului pe acei cari răsvrătesc și jefuesc pe frații lor făcând și crime.

Voi dar, Cucernicilor Preoți, pe lângă că sunteți, următori ai Apostolilor, dar sunteți cetățeni și frați cu fiii voștri sufletești, că sunteți cum zice sf. scriptură: *«Trup din trupul lor și os din oasele lor»* legați prin naștere de dânsii, legați prin legături familiare și legați și prin datorii cetățenești, și toate acestea le pecetluiți cu darul sf. Duh, care vă împuternicește de a sluji cele sfinte în Biserica Domnului, pentru ertarea păcatelor lor, pacea și liniștea lor.

Sunteți dar doctorii sufletești, cari trebuie să puneți doctoria,

îndată ce se ivește o rană cât de mică, ca să nu se mai mărească. Voi, Cucernicilor Preoți, sunteți «sarea» cum a zis Mântuitorul Sf. Apostoli.

Rămâneți dar întru Domnul Nostru Isus Hristos, ca și el să rămână întru voi. Cu drept cuvânt rămâne întru noi; căci în tot timpul și în tot locul, ne strigă și ne chiamă zicând: «*Veniți toți cei osteniți și însărcinați, și eu vă voi odihni pre voi*».

Nu mă îdoesc, Cucernicilor Preoți că aveți cunoștință că ori câtă grijă va avea păstorul suflețesc, ca să facă pace și liniște între păstoriții săi, nu va putea izbuti, dacă nu va fi el mai întâiu pildă de pace. Cum va fi cu puțință ca un preot răsburător, să poată aduce pe fiii săi sufletești la cunoștința adevărului și să domnească între dânșii iubirea frățască și dragostea creștinească?

Cum va fi cu puțință, ca un preot, care trăește în neînțelegeri și răutate cu conslujitorii săi, frați în Cristos, să propoveduiască pacea și iubirea către păstoriții săi și către aproapele?

Negreșit că nu va putea face nimic, și chiar dacă s'ar încerca, cuvântul său va fi zadarnic și fără de roade.

Deci dar, voi Cucernicilor Preoți, cari propoveduiți creștinilor pacea și liniștea, mai întâiu voi să fiți pașnici și liniștiți, fără de care nu veți putea păstra între credincioși acest dar neprețuit dat de Domnul Nostru Isus Hristos. Întăriți-vă în Domnul ca odată cu postul trupesc să săvârșiți și postul sufletesc, ca să lepădați tot ce aveți de rău asupra fraților voștri în Hristos și a fiilor voștri sufletești și numai astfel veți fi pilda și tipul păstorului «*care își pune sufletul pentru oi*». Domnul păcei, Mântuitorul Nostru Isus Hristos să vă înputernicească și să vă lumineze, Cucernicilor Preoți, ca să puteți în tot timpul și în tot locul a propovedui pacea, liniștea și dragostea creștinească păstoriților încredințați vouă de Domnul Nostru Isus Hristos, ca în loc de a face turburări răzvrătiri, jafuri și crime în acest sfânt și mare post, să săvârșească fapte vrednice de pocăință, pentru ertarea păcatelor lor. Aduceți-vă dar aminte pururea de cuvintele Domnului cele blânde și slinte: «*Pace Vouă*» și de zicerea proorocului: *Caulă pacea și o urmeză pre ea*».

Dacă fiii sufletești din Parochiile cucerniciilor voastre, nu vor căuta pacea și nu vor ascultă de dorințele, ce a manifestat, pentru binele lor, Majestatea Sa Regele prin Guvernul său, de a li se îndesula cererile drepte și legitime;

dacă nu vor ascultă de apelul, ce a făcut Domnul Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, către Preoți și Învățători, împreună cu Înălții Prea sfințiți Mitropoliți și Episcopi, poftindu-vă, ca cu tot dinadinsul, Voi, să citiți și să împliniți cu sfințenie sfaturile din acest apel

și dacă nu vor ascultă, nici de povețile și sfaturile pastorale, ale Cucerniciilor Voastre, ne încetând turburările, răzvrătirile și jafurile care le fac împotriva lor, a Patriei lor, a fraților lor

și a aproapelui, atunci să-i considerați ca niște păgâni, și să-i vestiți că Noi vom dispune ca să-i părăsiți cu totul în căutarea cu cele sufletești-creștinești — dela naștere și până la mormânt și, pentru că din faptele lor crude tirane și sălbatice ce săvârșesc, dovedesc că nu sunt creștini adevărați.

Noi în puterea marelui dar Dumnezeesc, ce ne este dat de Sus, îi vom excomunica din Biserica Domnului, dându-i sub greaua aturisenie Arhierescă, și pe lângă rugăciunile ce vom aduce, zilnic în Biserica Domnului, vom striga și să strigați și Voi înși-vă seara, dimineața și amează-zî către Maica Domnului, cu rugăciunea următoare: *«O! Prea luminate nor, Maica lui Dumnezeu, pe cei ce să luptă în potrive Patriei, a fraților lor și a aproapelui, care este ori ce om din lume, după porunca Fiului Tău, Domnul Nostru Isus Hristos, surpă-i cu dreapta Ta, cea atot stăpânitoare și atot puternică, și celor ce sunt în scârbe le ajută, pe cei asupriți îi mântuiește, îți desleagă de păcate și-i scapă de vrășmași văzuți și nevăzuți, că toate le poți câte le voești».*

Fie mila și binecuvântarea Domnului peste voi.

Arhierasca Binecuvântare.

† Dionisie al Buzăului.

Serbarea băncii populare: „G-ral Al. Angelescu“ din com. Poenarii-Burchi, jud. Prahova.

În ziua de 18 Februarie a. c., membrii acestei bănci au fost convocați în adunare generală, în localul școalei.

La această serbare au luat parte și d-l General Al. Angelescu precum și d-l Mih. I. Bădescu, controlor.

D-l controlor Bădescu a făcut darea de seamă de mersul băncii și a vorbit despre «Foloasele mici și mari ale băncilor populare», îndemnând pe săteni să împuternicească această bancă căci banii sunt garantați de stat și nu se dau cu împrumut decât cu socoteală.

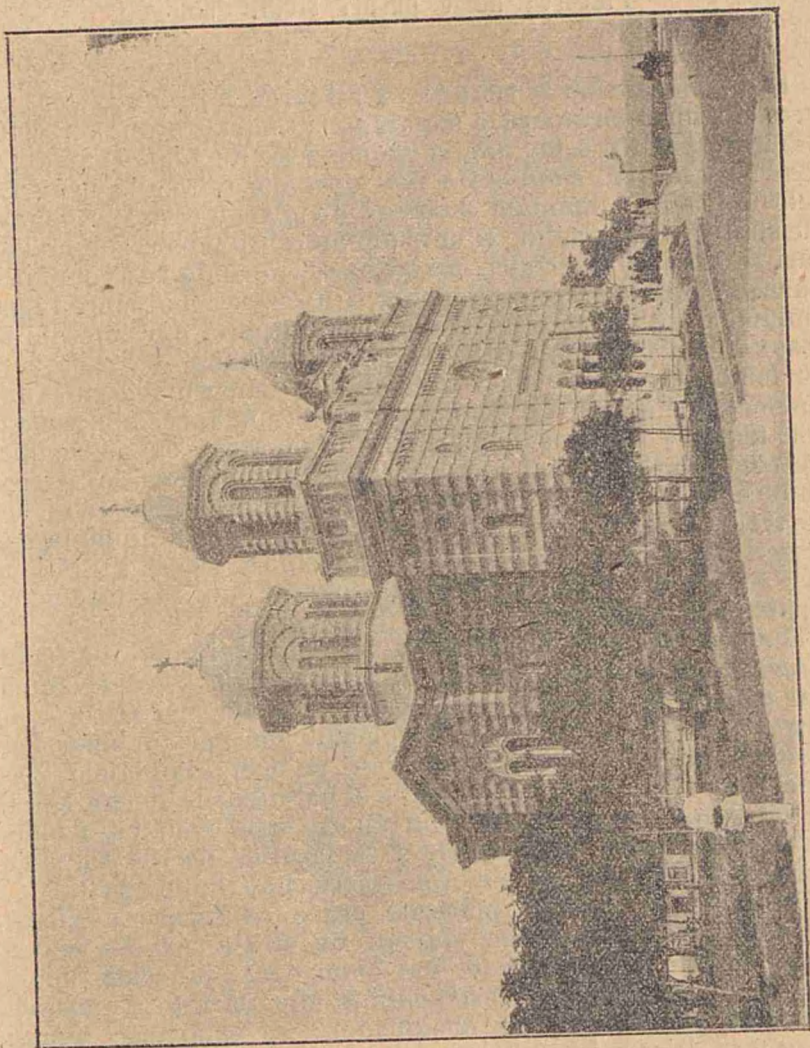
D-l N. Rădulescu, președinte, arată că gonirea streinilor din țară nu se face decât prin: băncile populare, grădinele de zarzavat, îndrumări către meserii și comerț.

D-l M. D. Popescu, Învățător, arată prin exemple foloasele băncilor și îndeamnă pe săteni ca prin unire să ridice banca populară la nivel cu cele spuse și îndemnându-i a urmă sfatul dat de d-sa în toate ocaziunile și adevărit de d-l controlor.

D-l General Angelescu a vorbit ascultătorilor despre satole noastre în comparație cu cele din apus și a îndemnat pe săteni să fie muncitori, chivernișiți, gospodari, ascultători de sfatul celor mari și economi, dacă vor să trăească tihniți și fericiți.

CATEDRALA DIN CONSTANȚA.

Catedrala din Constanța este una din cele mai frumoase biserici din țară. Ea fost zidită în anul 1895 după planurile arhitectului Orescu și a fost zugrăvită de pictorul Mirea.

Catedrala din Constanța.

Are hramul sfinților Apostoli Petru și Pavel. E deservită de un preot, un cântăreț, un diacon și un paracliser.

Plăcerea nu e pururi sfetnic bun.

E de mirat cum o simțire, ca plăcerea, a putut, la om, pe 'nctul, din apărătoare a sănătăței și vieței, s'ajungă tocmai di'mpotrivă. Nu e tot așa la animale și, de bună seamă n'a fost nici la om, când trăia mai aproape de legile firei. La cele mai multe animale simțirea de plăcut e strâns legată cu simțirea de prielnic și nevătămător. Bunăoară: animalele cari se hrănesc cu erburi, nu se 'nșeală niciodată să mănânce buruene otrăvitoare, ci le încunjoară cu cea mai mare luare aminte, nu doar că știu că sunt otrăvitoare, dar mirosul acestora le-a fost neplăcut din neam-străneam, și acele cari nu le-au mâncat au lăsat urmași. Așa mirosul acestor buruene le-e neplăcut și se ferece să le mănânce. La asemenea animale simțirea neplăcerii e în legătură cu neprielnic. Această simțire e mai atotputernică la animalele sălbatece, unde omul n'a avut amestec și nu le-a schimbat felul lor de traiu. Omul însă cu cât s'a urcat mai sus de animale, s'a îndepărtat dela simțul plăcerilor prielnice, așa că azi putem zice că plăcerile măgulitoare de patimi sunt cei mai mari dușmani ai oamenilor.

E drept că omul, în năzuința lui spre mai bine, și-a făcut cereri nouă, suferinți nouă; în goană după acestea dădea mai curând de nenorociri și, ca să le simță mai puțin, a alergat la mijloace cari păreau plăcute, dar cari, în sinea lor, erau dăunătoare. Așa s'a dat omul pe'nctul la beție, la patima fumatului, la toate lăcomiile și îmbuibările de tot soiul, nu i-a ajuns hrana zilnică potrivit cu sațul sănătos, a alergat la mese mari, la praznice și la lăsaturi de sec, pline de îmbuibare, cari, în loc să-i folosească, l-au îmbolnăvit.

De unde la început plăcerea eră o asigurare a vieței, iar neplăcerea și durerea slujeau de strațe, azi nu mai e astfel. Aceste călăuze erau mai bune decât judecata chiar, căci erau moștenite și nestrămutate din părinți. Animalele nici n'au de obicei alt conducător: se călăuzesc numai de ceea ce le pricinuește plăcere și fug de ceea ce le cășunează durere. Omul, de mult, s'a abătut din această cale. Viața în oraș, precum și felul muncii, l-au silit pe om să se îndepărteze tot mai mult de viața ce ducea când trăia în mijlocul naturei. Spencer zice că la oameni s'a întâmplat o turburare adâncă a legăturii firești între ceea ce e plăcut și ceea ce-i folositor, între dureri și ceea ce-i stricător. Acastă

turburare întunecă legătura naturală, încât pare tocmai din contră. De pildă, un orașan găsește că-i lucru foarte plăcut să petreacă zilele de sărbătoare în cârciume ori berării pline de fum de tutun și de aer stricat, să se otrăvească bând felurite băuturi spirtoase, în loc să iasă la câmp și să pună plămânilor la îndemână aer curat, care să curețe sângele și să dea viață, în loc să și-o scurteze în cârciumă. Aci omul, cu toată mintea lui, e mai nătâng decât un dobitoc care încunjoară burueana otrăvită ori dă îndărăt de la un loc primejdios.

A avut dreptate un învățat, când a zis: «Nici plăcerea nici durerea nu sunt prooroci». De pildă, neplăcerea ce simțim luând un medicament, dar care e menit să ne mântuie de-o boală, ori chiar neplăcerea ce simțim când ne încordăm la munca menită să ne apere de nevoi, sărăcie și boli.

Așa dar, dacă pentru animale în starea lor de sălbătăcie, plăcerea și durerea le erau îndestulătoare ca să trăească și să lase urmași; pentru om nu mai e tot astfel, trebuie facla minții și cumpăna judecăței ca să cerceteze cu deamănuntul ce e folositor și ce nu. Această cercetare și cumpăneală e mai ales trebuitoare popoarelor tinere, cari vin în atingere cu popoare mai civilizate. Vai de cei necumpăniți! E lucru cunoscut că popoarele barbare, când dau de patimile popoarelor civilizate, se sting față de acestea, cari sunt mai deprinse cu relele civilizației lor. Băutura spirtoaselor, tutunul și desfrăul îi dă gata răpede-răpede. Se pare că popoarele nedeprișe cu acestea sunt și mai lacome, și mai neînfrânate decât popoarele mai civilizate, cari au mai multă stăpânire de sine.

Oricum cum ar fi, noi Românii, ca popor tânăr, trebuie să ne silim zilnic a ne supune nu plăcerilor ci minții, singura dreaptă judecătoare. Mintea, ajutată de știință, ne arată ce-i folositor de făcut pentru noi și pentru urmași și ce nu e. Dar mintea și știința au încă nevoie de-o tovarășe, anume de voință, fără de aceasta nu se poate nimic, doar nu în zadar a zis Isus: «Voește și vei putea!» Zadarnic mintea și știința îți vor arăta că rachiul e otravă, dacă nu vei avea voință de-a nu trece pragul cârciumei. Tot în zadar vor fi vorbele frumoase: «nu face semenului tău ceace ție nu-ți place», de-a «nu râvni la averea lui nici la orice lucru al lui», dacă nu vei avea voință să te împotrivești lăcomiei, care te mână veșnic, — vei avea certe și bătăi. De aceea pe copii trebuie să-i învățăm a judeca cu minte dreaptă și-a voi, a nu se lăsa duși de porniri nici de plăceri, cari pot fi înșelătoare.

Sofia Nădejde.

— O mie să auzi și una numai să zici.

SINDICATELE AGRICOLE.

Sindicatelor agricole, cari în țările occidentale ale Europei au dat dela înființarea lor cele mai bune rezultate, sunt niște societăți cooperative. Astfel de sindicate sau societăți sunt recunoscute de stat, care le dă tot sprijinul posibil moral ca și material, și mai cu seamă la început sprijinul material, până când pot să prindă chiag. Așa că prin venitul lor pot ajuta în urmă, pe cei dintre membri, cari ar avea trebuință de unele ajutoare materiale.

Organizatorii sindicatelor agricole din străinătate, cari sunt oameni cu dare de mână și cu multă pricepere în astfel de treburi, știu prea bine că în agricultură ca și în industrie, «timpul este banul». În Franța ca și în alte țări, unde există sindicate agricole, comitetul acestor sindicate se ocupă cu cumpărări de instrumente agricole, semințe de cereale, de ierburi trebuincioase micului cultivator, precum și de îngrășăminte chimice fără ca cultivatorul mic, în aces caz, să fie înșelat.

La noi în țară pe la 1880, prin stăruința d-lui P. S. Aurelian s'au înființat așa numitele comiții agricole pe județe, care în timp de 4 ani au dat bune rezultate, fiindcă prin mijlocirea acestor comiții agricole ajutate și de stat, în fiecare an toamna se făcea în capitala fiecărui județ o expoziție agricolă, ca și concurs de pluguri între sătenii agriculturii. La aceste expoziții și concursuri agricole, li se da sătenilor ca premii: pluguri, grăpi, sămânță, vite și la unii bani. Nu mai la astfel de expozițiuni agricole anuale, toți agricultorii dintr'un județ pot vedea cari au făcut o cultură mai îngrijită și mai bună.

Mai în toate țările și în special în Franța, mai întâiu comițiile agricole au fost luate de bază la progresul agriculturii, și pe urmă au venit sindicatele ca și alte societăți cooperative toate aceste societăți au împins progresul agriculturii în scurt timp, încât beneficiile câștigate de micul agricultor sunt atât de mari încât putem zice că n'ar fi putut ajunge niciodată dacă n'ar fi fost astfel de societăți.

Aceste societăți au răspândit îngrășămintele chimice, care în străinătate se întrebuințează pe o scară foarte mare la îngrășarea pământurilor agricole, pe când la noi nu se întrebuințează nici bălegarul. Avem și noi la Mărășești în jud. Putna o fabrică, ce se ocupă cu facerea de îngrășăminte chimice, dar am auzit pe unii agricultori din Moldova, cari au întrebuințat îngrășămintele chimice dela fabrica noastră că asupra recoltelor de grâu n'au avut nici un efect. Nu știu dacă îngrășămintele chimice sunt de vină, se poate ca agri-

cultorii să fi cumpărat tocmai aceleași îngrășăminte chimice, al cărui element deja pământul îl cuprinde îndestul.

De aceea agricultorii noștri, mai înainte de a întrebuiți îngrășămintele chimice (dacă nu voesc să întrebuițeze bălegarul vitelor), trebuie să trimeată probă de pământ, din diferitele părți ale moșiei la stațiunea noastră agronomică dela Herăstrău, ca să se facă analiza pământului. Numai în acest caz un bun agricultor va putea cunoaște cari materii îi lipsesc pământului, așa ca să nu fie înșelat când voește a cumpără și a întrebuiți la îngrășarea pământului îngrășăminte chimice.

Agricultorii francezi astăzi se laudă, că dacă ei pot să facă o mare concurență pământurilor virgine din Indii și America, aceasta se datorește numai îngrășămintelor chimice artificiale bine preparate. Și dacă astăzi aceste îngrășăminte sunt bine preparate, aceasta se datorește sindicatelor și comițiilor agricole, cari știu cum să trateze cu fabricantul și cum să facă control asupra acestor îngrășăminte, încât negustorul este pus între *ciocan* și *nicovală*, așa că trebuie să vândă marfă bună.

În Franța toate sindicatele și comițiile agricole au căutat să se unească într'unul singur, ca cu modul acesta să poată cumpără mai ieftin instrumente agricole ca și sămânța trebuincioasă agricultorilor. Numai astfel se explică, de ce micul agricultor din Franța se găsește pe acelaș picior cu marele agricultor din alte țări; sindicatele îi înlesnesc ca să facă o cultură mai bună și mai bănoasă.

Astăzi se știe că în Franța sunt localități, unde instrumentele agricole, ca: pluguri, mașini de secerat și altele sunt împărțite în 2 clase: instrumente ambulante și instrumente staționare în magazine, unde sindicatele le pot întrebuiți fără a le mai transporta de la o localitate la alta.

Dacă sindicatele agricole au dat bune rezultate cu privire la progresul agriculturii în străinătate, aceasta se datorește și elevilor eșiți din școalele de agricultură, pe care atât sindicatele cât și marele agricultor și guvernul au căutat totdeauna a-i folosi numai în această direcțiune. La noi acești elevi cu multă greutate au fost angajați ca administratori pe la moșii de către unii din mari agricultori, statul însă i-a lăsat în voia întâmplării fără să se intereseze cătuși de puțin de acești elevi eșiți din școala noastră de agricultură dela Herăstrău, întru cât privește progresul agriculturii. În cât privește modul de întrebuițare a elevilor eșiți din școala noastră de agricultură dela Herăstrău, s'a publicat anume articole de atâtea ori în «Economia rurală» cași în «Economia națională» de sub direcțiunea d-lui P. S. Aurelian, dar nu s'a prea ținut seamă de cele publicate. Așa că n'avem drept să ne plângem — după cum avem obicei — că nu li s'au deschis ochii celor în drept cu privire la acești elevi, de a-i întrebuiți la progresul nostru agricol.

Știm să spunem numai că noi nu ne putem compara cu țările din Occident, căci acolo se face o agricultură mai sistematică, dar nu spunem că ne place a avea pe la moșii ca administratori pe un om care habar n'are de ce va să zică o școală de agricultură, decât un elev al școlii de agricultură care ar fi putut contribui foarte mult la înființarea sindicatelor agricole, în unele județe ale țării, dimpreună cu marea agricultură.

Sindicatul agricole în străinătate se mai ocupă cu îmbunătățirea și chiar cu întreținerea vitelor, ca cu modul acesta să se mărească producțiunea și valoarea animalelor de muncă și când lipsește nutrețul vitelor dintr'o localitate, sindicatul se însărcinează cu cumpărarea oricărui nutreț trebuincios vitelor.

Se știe că în 1893 când a fost foametea cea mare în Franța, sindicatul agricole au cumpărat nutreț pentru vite din alte țări; au voit să cumpere și dela noi din țară, dar guvernul unguresc, a împiedicat transportul prin Ungaria, sub cuvânt că la noi în țară vitele pot să fie atinse de vre-o boală moliptoare. În realitate, împiedicarea s'a făcut numai pentru ca sindicatul franceze să cumpere fân și pae dela agricultorii din Ungaria. Aceleași măsuri au fost luate și de guvernul din Viena, tot pentru acelaș scop.

Din rândurile de mai sus se poate vedeă că sindicatul agricole, cari sunt socotite de societăți cooperative, în Franța unite la un loc, ca și în alte țări au de bază maxima lui P. I. Proudhon: «Secolul al 20-lea va deschide era federațiilor și adevărata problemă nu este în realitate problema politică ci cea economică».

V. S. Moga.

Informații.

= Mișcarea rămătorilor pe timpul dela 1 Fevruarie 1907 până la 28 Fevruarie 1907, în târgul de rămători din T.-Severin:

Aflați 245, intr. — total 245.	Eșiți — rămași grași 245 total 245
» 245, intr. — total 245.	» 9 » » 235 total 236
» 236, intr. — total 236.	» — » » 236 total 236

Starea sanitară, bună.

Prețul pe kilogram, după scăderea vieței, 85 bani.

Rasa rămătorilor, mangaliță.

— Isprăvile cele mari nu cu puterea atât cât cu stăruirea se săvârșese mai curând.

SFÂNTUL MORMÂNT.

Constantin cel mare, împăratul, a pus de s'au făcut cercetări ca să afle mormântul în care au îngropat pe Isus. La acest mormânt, împodobit de Constantin și de Elena, se îndreptau gândurile credincioșilor, către el își aveau ațintită mintea nenumărați creștini cari se duceau la Ierusalim în hagilăc, după cum le ziceau la noi. Mult sânge s'a vărsat și multe vieți s'au răpus în luptele câncene și îndelungate purtate de cruciați spre a scoate locurile sfinte de sub stăpânirea mahomedanilor!

Acuma însă cercetările au dovedit că s'a făcut greșeală și că mormântul cel adevărat rămăsese necunoscut pân acuma.

Cel care a lucrat mai mult pentru a descoperi mormântul adevărat e un maior englez, Sir Charles Wilson. Acesta a dovedit că mormântul a fost nu unde e acuma biserica mormântului, ci afară din oraș, lângă Bab-el-Amud, afară de poarta Damascului, la un deal în formă de tidvă de om, deci care ar fi dealul Golgotei, căci pe evreește *golgota* e *tidvă* sau *craniiu*.

Se zice că mai mult o întâmplare a făcut să se dea peste mormântul mult căutat. Iar comitetul de cercetări, din care fac parte o mulțime de oameni învățați, pri'ntre cari arhiepiscopul de Canterbury și episcopii dela Ripon, Cashel, Salisbury și Durham, au și cumpărat locul cu 250.000 de lei. Se lucrează a-i da cu totul înfățișarea ce-o aveà la vremea răstignirii și-a îngropării: Mormântul aflat se potrivește în totul cu spusele evangheliei și cu cercetările lui Wilson: e afară de poarta Damascului, în apropiere de mormântul lui Iosif din Arimateia și la poalele dealului Golgota, nu departe de peștera lui Irimia. Evanghelia lui Ioan zice: «Și eră la locul unde l-au răstignit, o grădină, și în grădină un mormânt nou, în care nu puseseră încă pe nime. Acolo l-au pus pe Isus din pricina zilei de repauz a Iudeilor, căci mormântul eră aproape». (XIX. 41, 42).

Mormântul e la vre-o șaptezeci de metri de dealul Golgotei, într'o grădină de veacuri stă acoperit c'o pătură groasă de pământ și nimene n'a făcut acolo vre-o cercetare. Ba nici după 1867, când s'a dat de el, tot nu i s'a dat multă luare aminte, pân' ce generalul Gordon și-a dat cu părerea că mormântul lui Isus trebuie să fie acoloa. Când l-au curățat, l-au aflat plin pân' la tavan cu oase de om. Numai dedesupt, la fund, eră o pătură de pământ groasă de doi metri, în care nu erau de loc oase. Prin urmare a trecut vreme multă dela părăsirea groapei până când creștinii au început a pune în ea oasele morților desgropați.

Nu e mult de când s'a dovedit că groapa adevărată în care

urmă să fie așezat mortul, rămăsese goală. Cunoscutul arheolog d-nul Schick, a dovedit că mormântul e în adevăr vechiu ovreesc, boltit și că numai pe urmă l-au întrebuițat creștinii pentru oasele morților lor. Incăperea e naltă de 7 picioare, lungă de 14¹/₂ și lată de 11. E săpată cu totul în stâncă și pe la mijloc o desparte în două o gâtuitură. Intrarea e pe la partea apuseană; în cea răsăriteană se află în părete o deschizătură mică în formă de ferostruie. Această deschizătură e încă o dovadă că mormântul e, în adevăr, cel căutat. Ioan povestește (XX, 3 până la 8) lucruri cari se pot pricepe numai ținând seamă de această ferestruie. Când Maria Magdalena aduse lui Simon Petru și celorlalți ucenici vestea că groapa e goală, atunci eșiră Petru și alt ucenic de merseră la mormânt. Alergau amândoi și celălalt ucenic mai repede decât Petru, și ajunse înaintea la mormânt, privi înlăuntru și văzu giulgiul zăcând jos; dar nu intră acolo».

Nici într'o groapă regulată și făcută ca de obicei nu s'ar fi putut vedeă de-afară locul unde se află pus trupul. Dar în această groapă se puteă vedeă lesne chiar dela intrare. Iar partea dela cap nu se puteă vedeă dela intrare și Petru a trebuit să intre chiar în groapă ca să vază că învălitoarea capului nu eră lângă giulgiu, ci la o parte, învălătucită. Afară de groapă, în păretele stâncei se află o adâncătură: e locul de unde s'a tăiat piatra pe care au fost rostogolito de-au închis ușa mormântului.

(Din „Național Zeitung“).

Cronica Săptămânii.

Din Țară.

Săptămâna aceasta începe cu o stare bună. Răscoalele țărănești sunt potolite peste tot. Acum se cercetează să se găsească aceia cari au îndemnat la rele pe bieții oameni și mai ales aceia cari s'au folosit de turburări ca să răpescă avutul altora.

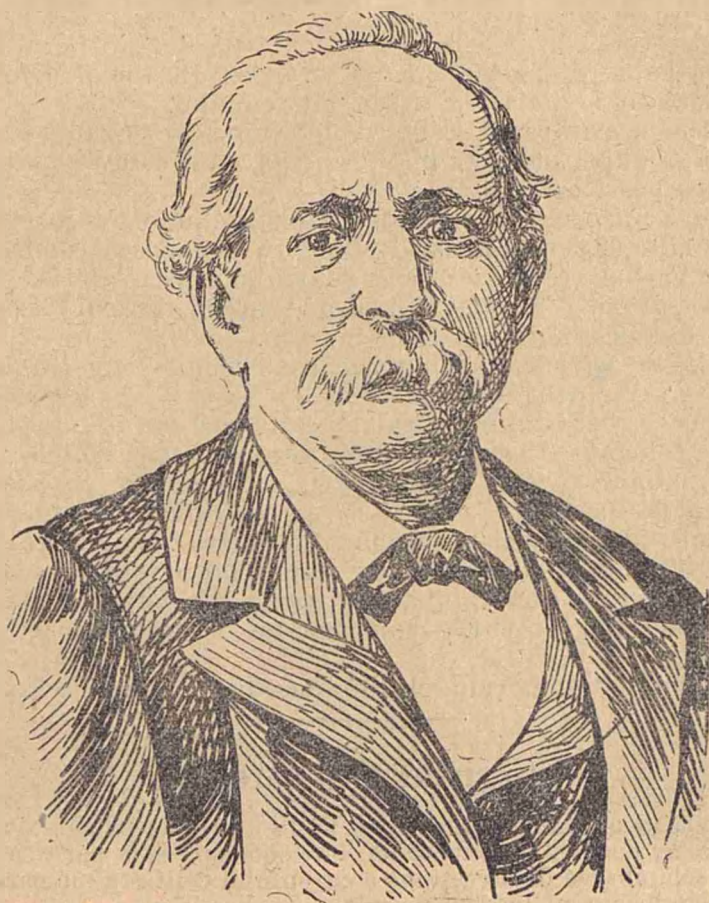
Gvernul cel nou a avut mulțumire să întâmpine din partea tuturor oamenilor politici nu numai o primire binevoitoare, dar încă făgăduiala, ca cu toții vor da ajutor ca această nenorocire care a căzut pe capul iubite noastre țări să se înlătore cât mai repede.

Și astfel s'a ajuns la liniștirea lucrurilor. Știrile pe care prefectii le trimet din diferitele județe arată că nicăeri nu se mai petrec acte de nesupunere la legile țării. Mai mult, chiar locuitorii din satele răsvrătite văd în unele părți greșeala ce au făcut luându-se după îndemnurile cele rele și perzând încrederea în bunavoință bărbaților cari conduc statul. Unii vin să ceară ertare, alții aduc din lucrurile răpite. Peste tot se vede că cu-

vântul cel bun începe să-și întinză puterea lui. Peste puțină vreme totul va intra în liniște și sătenii vor vedea în curând îndeplinite îmbunătățirile pe care le cere dreptatea și se vor încredința că nu prin resvrătire se poate dobândi ceia temeinic, ci prin pace și unire între fiii aceleiaș țări.

Din țări streine.

Franța a pierdut zilele trecute pe un mare om de știință *P. Berthelot*, unul din cei mai mari chimiști ai veacului nostru.

Berthelot.

Născut în 1827, și-a închinat viața chimie și a făcut descoperiri însemnate în această știință, cari vor păstră amintirea lui veșnică.

În două rânduri a fost și ministru.

Lumea întreagă a plâns pierderea acestui bărbat, iar Franța, în doliu, i-a arătat cel mai mare semn de recunoștință ce poate acordă unui fiu al său: l-a înmormântat în Panteon.

PANTEONUL.

Am spus că marele chimist francez Berthelot a fost înmormântat în Paris în cripta Panteonului.

Aceasta este cea mai mare onoare pe care Franța o poate acordă, 'după moarte, filor săi. Să dăm câteva amănunte despre acest edificiu.

E o clădire măreață, a cărei construcțiune s'a început în anul 1764 și care fusese destinat să primească cenușa marilor bărbați cari lucraseră pentru mărirea patriei. Peste câțeva vreme s'a făcut din el o biserică, dar mai târziu iar i s'a dat destinațiunea dela început.

Dela 1885 decând s'a înmormântat acolo Victor Hugo servește numai pentru scopul acesta.

Cum se vede din gravura alăturată, are în față un peristil cu 22 coloane. D'asupra intrării sunt săpate cuvintele: «*Oamenilor mari patria recunoscătoare*». Intrând pe ușă, dai de o sală imensă, d'asupra căreia se ridică mărețul Turn, din care ai o priveliște minunată a Parisului. Sala cea mare din mijloc este împodobită cu statue, iar pereții sunt acoperiți cu picturi cari înfățișează scene din istoria Parisului sau scene alegorice. Ele sunt lucrate de cei mari artiști ai Franței.

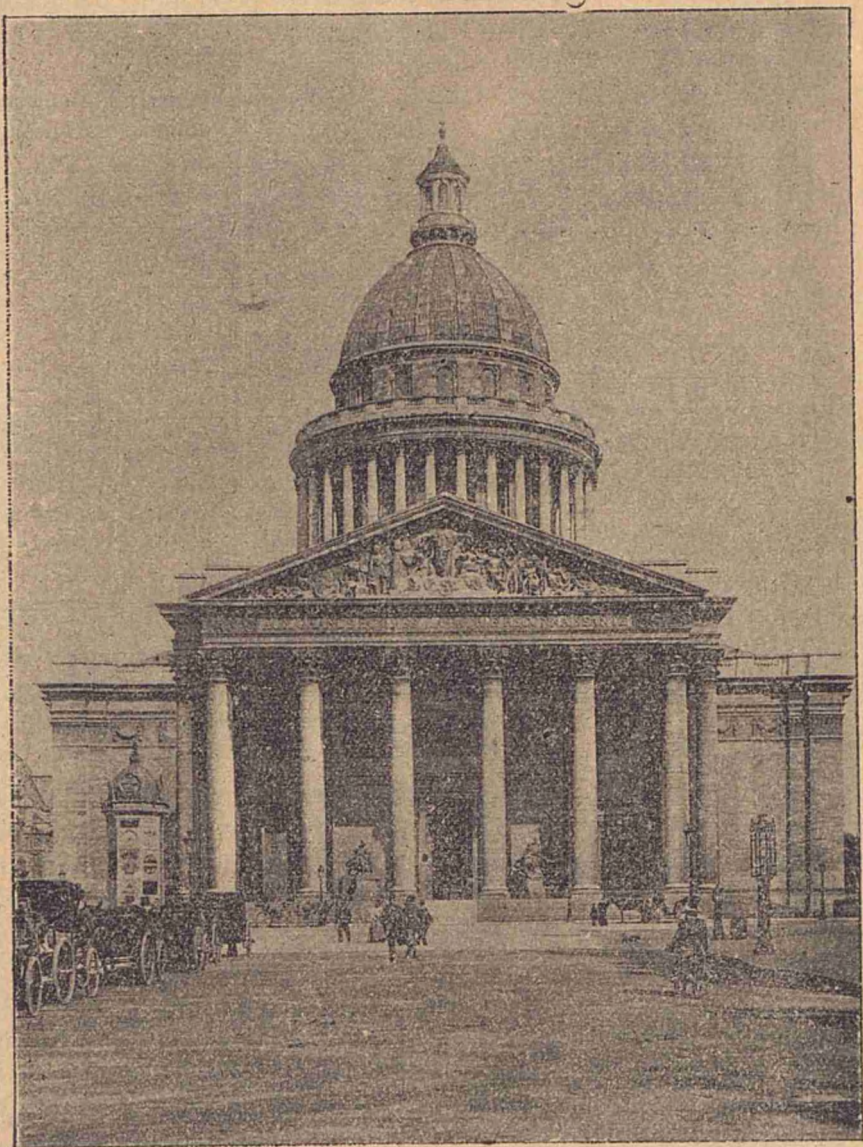
În pivnițe sunt mormintele lui Rouseau, Voltaire, Carnot, ș. a.

Curentul Gulfstream.

Pe coasta atlantică a Statelor-Unite s'a produs în cursul lunei Februarie, deci în timpul iernei, un fenomen, care pare că confirmă schimbarea de direcțiune a curentului Gulf Stream care s'a semnalat în cursul lunilor trecute.

Astfel pe coasta atlantică a Americii de nord, unde temperatura lunei Februarie este în totdeauna aspră, a fost o căldură extraordinară pentru acest sezon. Termometrul a urcat la 27 grade Co., deși soarele n'a ieșit dintre nori. Astfel, deși în plină iarnă, oamenii făceau băi de mare pentru a se răcori.

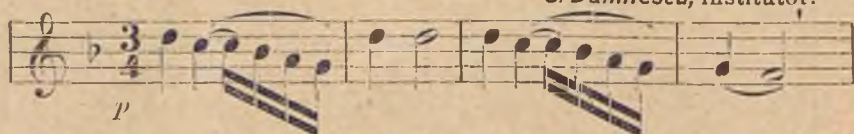
Panteonul din Paris.

Mărgărit.

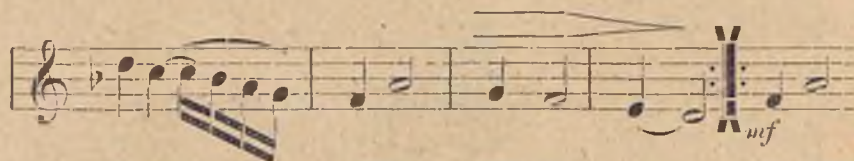
— Cântec popular (1). —

Andante.

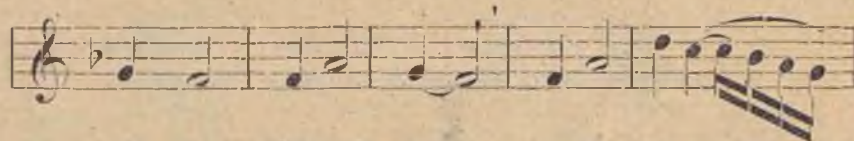
Melodia și cuvintele culese de
C. Daniilescu, institutor.

1. Foa - ie ver - de măr - gă rit,
2. Măr - gă rit bi - ne'n - flo rit,

Foa - ie ver - de măr - gă - rit, 3. Ci - ne
Măr - gă rit bi - ne'n flo - rit, 4. Că - lă -

mî te - a cîm - pă - vit ? Ci - ne mi te - a
rași tre când la rînd, Că - lă rași tre -

cîm - pă vit ?
când la rînd.

Foaie verde mărgărit,
Mărgărit bine 'nlorit,
Cine mi te-a ciumpăvit ?
— «Călărași trecând la rînd,
Fete mari la târg trecând,
Neveste dela plivit
Și băieți dela prășit.

Nu știu bine de-oiu mai crește,
Soarele mă dogorește.
Fă-mă, Doamne, ce m'ai face...
Fă-mă roata stelor,
Iubitu nevestelor
Și dragostea fetelor...»

(1) Cules din Zăvideni, Vâlcea, în Iunie 1906.

Intrebuințarea Cartofului.

Unde se seamănă mulți cartofi se întrebuințează mult la fabricația spirtului și a scrobelei. Deosebit de aceasta, cu ei se hrănesc animalele și oamenii. Nouă, deocamdată, ne este de mare trebuință să știm cum să ne folosim de cartofi ca hrană. Țăranii satelor din Transilvania întrebuințează cartoful atât în mămăligă cât și în pâne. În mămăligă, îl întrebuințează atunci când se simte mult lipsa de porumb la țărani săraci; ei pun în căldare 2 părți mălai (făină de porumb) și 2 părți cartofi curățiți de coaje și împreună le fierb și le amestecă bine, și fac mămăligă foarte gustoasă și prea puțin costisitoare. Astfel ei scapă cu puține cheltueli de hrană în timpul celor mai mari lipsuri.

În pâne, cartoful îl folosește în Transilvania atât bogatul cât și săracul. Pâinea de cartofi este foarte gustoasă, ieftină și se păstrează mult. Ca să facem pâne cu cartofi, fierbem mai întâiu cartofii, apoi îi mărunțim printr'o răzătoare sau un ciur, ori (unde se face pâne mai multă) se toacă cartofii fierți în aceeași mașină, în care se toacă și carnea. Cartofii tocați se frământă în făină de grâu la un loc, punându-se între 30—40% cartofi și 60—70% făină, sau pentru un chilogram de pâne între 300—400 grame cartofi, și 600—700 grame făină. Bine frământat acest amestec, ne dă pâinea de cartofi. Fiecare casă la cuptorul ce nici odată nu-i lipsește, Sâmbăta face 7 pâini, în mărime fiecare pâine după numărul familiei, ca să fie deajuns o pâine pe zi, ținând din aceste pâini o săptămână, câștigându-se astfel pe lângă o hrană sățioasă și sănătoasă, timp și economie de lemne.

Ca hrană pentru vite, cartoful ne-ar aduce o prea mare economie prin faptul că ar înlocui porumbul, care este mult mai scump decât cartoful.

Obiceiul este ca fiecare țăran să îngrășe de Cră-

ciun un porc, hrănindu-l cu porumb. Când însă în loc de porumb i-ar da o parte cartofi fierți, în care să se amestece o parte orz huruit, sau în locul orzului chiar porumb huruit, porcul se îngrășe mai repede, prinde tot atâta carne ca și când ar fi fost hrănit cu porumb, pe când costul hranei ar fi pe jumătate mai puțin decât acum, când se îngrășe cu porumb.

Pasărilor de curte — găini, rățe, găște, curci, etc. — se pot foarte bine hrăni cu cartofi fierți, amestecați cu huroaie de orz sau porumb, făcându-se multă economie de porumb.

Gh. Manolescu-Vâlcea.

Regele Carol I și sătenii.

Frați săteni!

Dintre d-voastră, ați fi auzit că la București s'a durat o expoziție în cinstea și pomenirea celor 40 de ani de Domnie a Măriei Sale Regelui Carol și pentru împlinirea a 1.800 de ani, de când împăratul Traian ne-a așezat la poalele Carpaților și în câmpiile Dunărei; în această expoziție s'a văzut și s'a arătat: înaintarea și bunastarea la care am ajuns «prin noi înșine» dela venirea Regelui în țară, până în zilele noastre.

Ș'am găsit cu cale, să vă povestesc din faptele și isprăvile de seamă, care le a săvârșit Regele Carol I, *pentru săteni*, în răstimp de 40 de ani; mai ales că sunt mulți dintre săteni cari nu cunosc deajuns munca, priceperea și răbdarea ce-a pus-o cu folos pentru înălțarea nației noastre și cât ajutor a dat sătenilor, pe cât a fost și este cu putință.

Înainte de-a veni Domnitorul Carol I în țară, noi aveam ca Domnitor pe Vodă-Cuza.

Acesta socotea că spre binele țării sale, e nevoie să se aducă în scaunul țării, un prinț strein, care să poată sta cu mult de-asupra legăturilor cu boerii pământeni, care se sfădeau pentru vază și putere. Moldova și Muntenia fuseseră sute de ani dearându-l țărișoare cu domni aleși dintre boerii țării și astfel erau multe familii dintre cari au fost stat câte unul în scaunul țării pe vremuri din pricina aceasta, ele nu se supuneau de bună voe nici unui Domn pământean.

După ce Cuza Vodă a părăsit domnia țara noastră eră

amenințată de-o primejdie mare, fiindcă în țară erau mulți boeri ispitiți și insetați de dorul domniei, sprijiniți fiecare de nații streine care aveau interese și erau în stare să ne facă rău.

Țările de-abia unite de câțiva ani, stăteau să se dezbine, din pricina dușmanilor din afară și din năuntru.

În streinătate, prinții nu prea erau bucuroși să vie în scaunul țarei, ferindu-se oare-cum ca de-o țară necunoscută; încât cu toată căutarea bărbaților noștri luminați de-a avea Domnitor de sânge strein, nu se îndeplinea cu ușurință dorința.

Ne amenință o mare primejdie de care se bucurau vrășmașii noștri.

Să mulțămim Atotputernicului că tocmai când neamul ne e în primejdie, atunci întinde mâna Sa ocrotitoare asupra-ne.

Ș'a găsit cu cale, ca alesul nației să fie Carol de Hohenzollern, care a «părăsit, fără a stă la îndoială și țara și familia, răspunzând la chemarea acestui popor».

Atunci eră tânăr de 27 de ani, însă aveà o fire aleasă: chibzuit, cumpănit și înzestrat cu credință nestrămutată în Dumnezeu și cu suflet împodobit cu o răbdare bărbătească, cu care însușiri, a putut să făurească un chip de domnie, care a minunat și pe alte capete încoronate, dela alte nații.

Infățișându-se sfatului țarei, iată ce-a glăsuț Domnitorul Carol I:

«Punând piciorul pe-acest pământ sfânt, m'am și făcut Român. Vă aduc o inimă curată, cugetări drepte, o voință tare de-a face binele, o supunere fără margini cătră noua mea patrie și acel neînvins respect către lege, pe care le-am cules din pildele alor Mei.

«Cetățean astăzi, mâine, — de va fi nevoie — soldat, Voiu împărți cu d-voastră soarta cea bună, ca și pe cea rea. Din acest moment, totul e de-o potrivă între noi.

-Credeți în Mine, precum cred Eu în D-voastră!»

Iată făgăduințele frumoase care ni le-a adus și le-a îndeplinit aicea acest vlăstar dintr'o viță împărătească, înțeleaptă și vestită în lumea întreagă.

Cu întronarea Domnitorului Carol I., țara a scăpat din prăpastia care-o săpau dușmanii din țară și din afară.

După câțiva ani de domnie, Domnitorul ș'a luat ca tovarășă pe Prințesa Elisaveta de Wied, o femeie cu învățatură aleasă și dintr'un neam iarăși mare, care deasemenea a muncit pentru țară și mai ales pentru *sătencele* noastre.

Să vedem ce-a lucrat și cum a sprijinit Regele, biserica și școala.

În cuvântarea rostită cătră sfatul țării (1872), iată ce îndemn dă Regele nostru:

«*Biserica și școala* sunt cea mai înaltă grijă a noastră a tuturor. Credința, această legătură sfântă a omului cu D-zeu, această temelie statornică a familiei și a cinstei, această îndelungată mângâiere a durerilor lumii, este în același timp pavăza împotriva căreia s'au înfrânt toate loviturile ce s'au cercat a se da neamului nostru.

«Puneți guvernul să dea tinerimei, învățători luminați, iar țării să-i croiască o viitoare lume însuflețită de simțimântul binelui și al datoriei».

Auziți cuvinte adânci, izvorite din minte înțeleaptă și dintr'un suflet plin de credință.

Altă dată (1871), iar povățuește sfatul țării:

«Cu toții trebuie să dorim ca învățătura să fie o adevărată lumină, care, întinzându-se neîncetat în toate păturile poporului, să împodobească inimile și să întărească mințile tinerimei noastre, cătră care avem o sfântă datorie de-a o conduce pe calea adevărului și a o sprijini împotriva greșelilor.

«Nu mă îndoesc de silințele ce-și dă guvernul pentru a ridică *școala și biserica* la adevărata înălțime ce trebuie să aibă aceste două mari temelii a oricărei societăți omenestei.»

Alté cuvinte spuse din inima Sa aleasă.

Cele de'ntâi școale, care le-a cerut în mai multe rânduri, dela guvern:ele țării, au fost școalele de învățători:

«Pentru mine, văd temelia învățaturii în *școalele normale*, prin care se formează învățătorii pentru școalele satești; acolo dar este începutul luminării unui popor».

În alt rând (1868), iată ce mai zice tot de spre școlile de învățători:

«Să se dea mai mare băgare de seamă pentru școalele de învățători, chemați a învăța tinerimea.

«Poporul are drept la învățătură și legile ne îndatorează a i o înlesni».

Chiar din întâele zile, cum a sosit în țară, singur a dat pildă și îndemn, făcând un dar țării:

«În amintirea sosirei Mele în București, am hotărît a întemeia un așezământ de binefacere, dând pentru aceasta 12.000 de galbeni»; din care bani, s'a deschis școala normală de învățători «Carol I» din București. (1).

Despre școlile satești, iată ce zice (1876):

«Totdeauna am voit și voiu avea un interes deosebit pentru învățăturile primare, care sunt și trebuie să fie temelia învățaturii noastre populare; prin ea se pune întâiu îni nimele tinerimii sămânța simțimântului religios și național».

Și ca dovadă de interesul ce-a purtat și are Regele nostru pentru școlile satești, n'avam decât să ne uităm pe moșiile Măriei Sale și pe moșiile dăruite Coroanei, unde se

(1) Astăzi așezată la Câmpulung. (Nota Red.)

înaltă falnice școli sătești făcute cu cheltueala Regelui, care arată că însuși cu fapta muncește și cheltuește, dând pilde și îndemn pentru înaintarea învățaturii luminătoare, la sate.

Căci, iată dorința ferbinte a înțeleptului nostru Rege (1876):
"În ziua aceea voi fi pe deplin mulțămît, când fiecare Român, va ști să scrie și să citească, căci atunci traiul său moral și material va fi asigurat".

S. Teodorescu-Kirileanu.

Cum se vindecă râia câinilor ?

În Revista de medicină veterinară, d-l P. Gheorghidi spune că a vindecat de râie un câine în modul următor:

I-a făcut o baie caldă și l-a spălat cu săpun de rufe. După ce s'a uscat, l-a pus într'o nouă baie de creolină (200 grame creolină Pearson la 30 litri apă) și l-a șters apoi bine. După aceea i-a uns părțile mai bolnave, cu tinctură de iod.

Operația s'a repetat după 3 zile. În total s'au făcut 14 băi și s'a vindecat.

Apa cu zahar.

Apa cu zahăr ajută mult la digestiune. De aceea e bine ca seara, înainte de culcare, și dimineața când ne sculăm să luăm o bucațică de zahăr (ori dulceața) cu apă.

Pentru mușcătură de năpârcă.

Mușcătura năpârcei e veninoasă, dar numai rareori moare ci neva din pricina aceasta.

Îndată după mușcătură, legați membrul mușcat între rană și inimă. Puneți pe rană o ventuză fără sânge.

PAGINA GLUMEAȚĂ

Credeam că sunt găște.

Pe un pungaș îl prinseră scotocind noaptea într'un coteț cu găini. Îl duc la primărie și-l întreabă primarul :

- Va să zică vrei să furi găinile omului.
- Ba nici de cum, nu vream să le fur.
- Atunci ce căutai în coteț ?
- Credeam că sunt găște.

Cal curagios.

- Nu e fricos calul d-tale ?
- Cum să fie ? Doarme noaptea singur în grajd și fără lumânare.

Nu-i e bine vacii.

Un biet om aveă și el o vacuță în cireada satului. Intr'o zi se duce la locul, unde pășteă cireada, ca să vază, ce-i mai face vacuța, care eră aproape singura lui avere.

Nevastă-sa și cu un băiat al lor, de vre-o șapte opt ani, îl așteptau acasă, doritori să afle, ce mai face drăguța lor Plăvană, pe care n'o mai văzuseră de patru săptămâni și mai bine. Băiatul mai cu seamă, plin de nerăbdare, își aruncă ochii la feastră, să vază, când s'o întoarce tăicuțu din pădure, cu veste dela Plăvana.

În sfârșit tăicuțu intră pe poartă, dar nu cu voiă bună, cum plecase, ci năcăjit până dincolo, pentru că sărmana vacuță se îmbolnăvisese și dăduse ortul popii.

Băiatul se întoarce la mă-sa, să-i spue că tăicuțu se întoarce din pădure.

«Mamă», zice el; «nu-i e bine vacii, că se întoarce taica cu pielea vacii în băț!»

Neam de neamul meu.

Doi săraci se certau înaintea unei biserici în chipul următor:

«Da lasă-mi locul, măi, și du-te la păcatele!»

— Da de ce să ți-l las, că doară n'ai venit tu mai de dimineață !

«Ce umbli să mi te pui împotrivă, tu sărac de eri, de-alaltăeri, când neam de neamul meu a fost tot cerșetor de mâna întâiu?»

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Somănescu, *mare proprietar, fost senator*.—*Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*.—*Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*.—*Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Crista S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Căceroid, *institutor*.—*Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*

Membrii înscriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Ioan R. Heger, mecanic, gara Pașcani, județul Botoșanei, 2 lei; Ioan N. Alexa, mecanic, gara Pașcani, județul Botoșani, 2 lei; Neculai Boguș, mecanic, gara Pașcani, județul Botoșani, 2 lei; Petru Ștefan, mecanic, județul Botoșani, 2 lei; Robert Merchî, depoul C. F. R. gara Pașcani, județul Botoșani, 2 lei; Dimitrie Danțuș, mecanic, gara Pașcani, județul Botoșani, 2 lei; Vasile Durchi, mecanic, județul Botoșani, 2 lei; Gheorghe Tacu, învățător, șc. primară mixtă, C. F. R., gara Pașcani, județul Botoșani, 1 leu; I. Busioc, învățător, Pitroșani, județul Vlașca, 1 leu; Paul Pașa, institutor, str. Brăilei 116, (orașul-Galați), 2 lei; Ecaterina Pașa str. Brăilei 116, (orașul-Galați), 2 lei; Ioan Pralea, str. Bulgari 50, (orașul-Galați), 2 lei; Niculai Damian, str. Smârdan 3, (orașul-Galați), 2 lei; Elena Funduriu, str. Brăilei, 137, (orașul-Galați), 2 lei; Ecaterina Fântânei, str. Brăilei, (orașul-Galați), 2 lei; Natalia Nedelcu, str. Brăilei 135, (orașul-Galați), 2 lei; Eugenia N. Boroncea, str. Brăilei 130, (orașul-Galați), 2 lei; Eufrosina Plesnilă, str. Daciană 10, (orașul-Galați), 2 lei; Ant. Iconomul, str. Tecuciu 10, (orașul-Galați), 2 lei; State C. Măleanu, str. Spitalelor 4, (orașul-Galați), 2 lei; P. Gârboviceanu, profesor, str. Sf. Ecaterina, 2, (orașul-București), 5 lei; Maria Gârboviceanu, str. Sf. Ecaterina 2, (orașul-București), 3 lei; Petrică Gârboviceanu, str. Sf. Ecaterina 2, (orașul-București), 2 lei; D. Ionescu, profesor, str. Fenix 2, (orașul-București), 2 lei; Fr. Rait, profesor, str. Măcelari 10, (orașul-București), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1907 este de 350, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 975 lei.

(Va urma în numărul viitor).

D-lui Ioan M. Popescu din Căciulăși
 Dirigințele școlii comuna Cocioaia
 Jud. Ilfov

PAN

24, Calea Victoriei, București.

■ PALARII, PALARII, PALARII ■

mal și tari, culori și negre

primese zilnic

Noutăți diferite.

■ GHETE, GHETE, GHETE ■

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-52

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
 vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
 curești.

Comitetul central: la Londra
 Lachlan Macintosh Rale, "
 G. I. Goschen "
 Vicontele Duncannon "
 E. W. H. Barry "
 Robert Hamilton Lang "
 Demetre de Frank Viena
 P. Naville Paris
 Ad. Vernes "

Directori: { C. A. Stolz
 { E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
 Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
 Londra 7 Creat Winchester street.
 Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
 ghe.

„NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘT
 Capital în acțiuni întreg vărsat în
 aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
 compuse din prime
 și daune 3.955.688.76
 Idem format din capi-
 tal și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36
 Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.
 Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ” asigură contra in-
 cendiului, a „grindinei”, contra riscu-
 lui pierderii valorilor. Asigurările
 pentru viață sunt primite în toate
 combinațiunile obișnuite ca: «cas de
 moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
 Sediul social în palatul Societății din
 str. Doamnei No 12, București. Re-
 prezentanță generală în București,
 str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
 orașele din țară.